

Hvad kan vi takke for en påskedag?

Påskedag 20.4.2014 i København og Aarhus. LGJ

Salmer: Dine hænder – 190 – Han er opstanden – 202 – 200 – 174 – 431 – 199

1. Petersbrev 1,3-9: *Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde, til en uforgængelig og ukrænkelig og uvisnelig arv, der ligger gemt i himlene til jer, som af Guds magt ved troen bevares til en frelse, der holdes rede til at åbenbares i den sidste tid. Da skal I juble, skønt I nu en kort tid, hvis det skal være, må lide under prøvelser af mange slags, for at jeres tro, der er mere værd end det forgængelige guld, der dog prøves i ild, kan stå sin prøve og blive til pris og herlighed og ære, når Jesus Kristus åbenbares. Ham elsker I uden at have set ham, ham tror I på nu uden at se ham, men I skal juble med en uudsigelig, forklaret glæde, når I kommer frem til troens mål, jeres sjæles frelse.*

Apostelen Peter giver os mange personlige grunde til at takke Gud for Jesu opstandelse fra de døde. Jeg vil dele tre af dem med jer i prædikenen: 1) Vores TRO, 2) vores GENFØDSEL og 3) GUDS MAGT, som bevarer og beskytter os i prøvelser, så vi kan nå troens mål, den evige salighed.

I. TROEN

Peter minder os om vores tro. Ham elsker I uden at have set ham, ham tror I på nu uden at se ham. Det er grund til tak. - Men før vi takker for troen, har vi måske behov for at sige til Peter, at det er så let for ham at sige, at vi tror, uden at have set Jesus. Selv er han er jo en af de få heldige, der så Jesus efter hans opstandelse. Hvordan kan vi tro på Jesus uden at se ham? - Vi er heller ikke den eneste kristne menighed i verden, hvor Jesus ikke træder synligt frem i dag. Ja, han gør det jo ingen steder! Hvad ville Peter mon sige til os?

Måske ville han svare noget i retning af dette:

”Jeg forstår jer godt. Det var også Thomas’ krav: *”Hvis ikke jeg ser hans naglegab og stikker min hånd i hans side, tror jeg det ikke.”* Og vi andre kunne lige så vel have spurgt sådan. Men når nu I spørger mig, så tror jeg ikke bare fordi Jesus åbenbarede sin guddomsagt for mig efter opstandelsen. Den havde jeg nemlig oplevet flere gange tidligere. Første gang, var da jeg på Jesu ord fangede flere fisk, end en fisker kan fange. Dengang ønskede jeg kun én ting: at han lod mig være alene. Jeg bad ham: *”Gå bort fra mig, for jeg er en syndig mand!”* - En anden gang, da Jesus gik på bølgerne og viste os, at han var Guds Søn. Da trådte jeg ud til ham, men mistede troen og sank.

Jeg vil gerne fortælle jer, hvordan jeg fik hjælp til at tro på ham i påsken.

1) Jeg havde troet så meget på mig selv indtil natten, hvor Jesus lod dem føre ham bort til forhør. Jeg fulgte efter, blev bange og fornægtede ham. Og da hanen galede, huskede jeg på det, han havde forudsagt, at jeg ville fornægte ham. Og jeg gik ud og græd. Derfor tror ikke mere på mig selv, men på ham! Det var nødvendigt for mig. Og det er også nødvendigt for jer! Det er ikke nok, at I tror på underet, at Jesus opstod. I må også miste troen på jer selv.

2) Men I skal også vide, at Herren vendte sig om og så mig, da jeg havde reddet mit eget skind, samtidig med at han var ved at miste sit liv. Det blev jo min redning. Midt i lidelsen var han min Herre. Og tre dage efter forstod jeg, at han blev pint, plaget og dræbt for mine synders skyld.

3) Og det tredje afgørende for mig var, at kvinderne kom med hilsenen efter hans opstandelse. De fortalte os om den tomme grav. Og de fortalte, at englen havde sagt: *”Sig til hans disciple og til Peter, at jeg er opstået fra de døde og går forud for jer til Galilæa!”* Der mødte vi ham. Og dér spurgte han mig: *”Elsker du mig mere end de andre gør?”* – Og jeg blev klar over, at mit forhold ikke byggede på min kærlighed til ham, men på hans kærlighed til mig. Derfor elsker jeg ham. Derfor tror jeg på ham, også selv om jeg ikke har set ham siden hans himmelfart. Jeg ser frem mod opstandelsen – sammen med jer!”

Når vi læser Peters brev til menigheder i Lilleasien, kan vi fornemme, at han skriver for at hjælpe dem til at tro på ham, de ikke har set. - Han minder dem om, hvor de fik troen fra. *I er genfødt ved Guds levende og blivende ord, det som er blevet forkyndt jer i evangeliet (1 Pet 1,23.25).* Ingen henvisninger til syner og åbenbaringer og nye undere. Det var Guds levende og blivende ord, der gav dem troen. Han nævner for dem, at de ikke kan stole på deres egen styrke: *For alle mennesker er som græs, al deres herlighed som markens blomster. Græsset tørrer ind og blomsterne falder (1 Pet 1,24).* Præcis hvad Peter erfarede, da han fornægtede sin Mester. Og han viser dem, hvordan Jesus løskøbte dem med sin død: *I er blevet løskøbt fra det tomme liv, I havde overtaget fra jeres forfædre, ved Kristi dyrebare blod (1,19).* - Han fortæller også, at

Jesus ser på dem som deres hyrde: *I var faret vild som får, men er nu vendt om til ham, som er hyrde for jeres sjæle, og som er jeres tilsynsmand (2,25)*. Ligesom Jesus så Peter, ser han også dem og os. Han ser os i barmhjertighed.

Sådan vækker han deres og vores tro og kærlighed. Og derfor gælder det – om end i svaghed – om os: *Ham elsker I uden at have set ham, og på ham tror I uden at se ham*. Derfor må vi takke for Troen, som er en gave. Vi fik den, da vi blev genfødt ved evangeliet.

II. GENFØDSLEN

Når der er grund til at takke for troen, må vi også takke for den begivenhed, hvor vi fik troen første gang: Genfødslen. Peter går selv foran og synger: *Lovet være Gud, vor Herres Jesu Kristi fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde*. Vi synger sådan ved dåben. Og vi synger sådan ved en kristens begravelse. Lovet være Gud for dette menneskes genfødsel ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde.

Når vi dør, er det jo indlysende, at det ikke vores forstand eller vores tanker eller beslutning, der er årsag til at vi skal opstå fra graven. Det er derimod Gud selv. Gud oprejser os fra graven. Det store spørgsmål er ikke, om vores forstand og følelser kan gøre det, men om Gud er barmhjertig, så han frelser os. Det samme gælder om vores genfødsel. Peter forkynder som Jesu apostel, at vi blev genfødt og blev Guds børn, fordi Jesu opstandelse engang virkede ind i vores liv. Vi var fortabte og døde på grund af vore synder. Men vi blev levende. Det var ikke vores vilje eller vores intellektuelle overvejelser, der gjorde os levende. Det var ved Jesu død og opstandelse, at vi blev genfødt. Det, som skete med ham for 2000 år siden, skete også med os. Genfødt ved Jesu opstandelse fra de døde.

Peter fortæller, at det skete i dåben. I kapitel 3 i sit brev tager han os med til Noas ark. Vores frelse ved dåben svarer til den måde Gud frelste Noa og hans familie på: *Da arken blev bygget, blev nogle få, nemlig otte sjæle, frelst gennem vand. Det vand er et billede på den dåb, som nu frelser jer, ikke en fjernelse af legemets snavs, men en god samvittigheds pagt med Gud ved Jesu Kristi opstandelse. (1 Pet 3,20-21)*. Så er dåben ikke kun en ceremoni med vand og faddere og fest. Det er en begivenhed, hvor vi døbes til Jesus død. Vi begravnes med ham til døden. Det gamle liv dør. Syndens liv dør. Og vi opstår i dåben til et nyt liv med ham.

Men hvad så hvis dåben bliver misbrugt. Ja, så bliver den misbrugt. Og det kan være nødvendigt at diskutere og overveje, om sådan en misbrugt dåb er en kristen dåb. Men det ophæver ikke dåben, vi blev døbt med i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn.

Derfor må vi fryde og glæde os over vores dåb. Vi sejer med kurs mod den nye verden - genfødt til et levende håb – helt fra vores barnedåb frem til vi lægges i jorden. Sådan hjalp Jesu apostel og øjenvidne kristne i år 60 gennem sit brev. Og sådan hjælper Gud også os ved dåben.

III. GUDS BESKYTTELSE

Det tredje og sidste, vi kan nå nu, er, at vi kan takke Gud for, at han bevarer vores tro ved sin MAGT, og også fører os FRELST gennem prøvelser af mange slags. Peter siger jo: *som af Guds magt ved troen bevares til en frelse, der holdes rede til at åbenbares i den sidste tid ... selv om I må lide under prøvelser af mange slags*.

Der findes prøvelse af mange slags. Sygdom. Anfægtelser. Erfaring af skyld. Modtand fra ateisme og hån fra andre religioner, fordi vi tror på den korsfæstede og opstandne – uden at vi kan se ham. - Hvor er Gud i sådanne prøvelser? Gud er ved at prøve vores tro, så den kan blive lutret og rensset. For ligesom man smeltermetall i ilden, og guld er det ædleste metal, sådan er prøvelser en ære for os. De viser, at vores tro er mere kostbar end forgængeligt guld. De er ikke til skade for vores tro. Men de holder os tæt hos Jesus Kristus. Og Gud lovet med sin magt at bevare troen til frelsen, som åbenbares i den sidste tid.

Tænk på det, når du rammes af sygdom og troen prøves. Gud bevarer dig. Din Herre er en korsfæstet og opstanden Herre. Han er herre over sygdom, lidelse og død. Og han har brudt dødens magt. Derfor kan du hvile og vide dig sikker på frelse og det evige liv, når du stoler på ham. AMEN.

